

при сичката своя важностъ и високомѣрие, не можалъ да са удържи и да са не засѣе. — Колѣното ли ви боли? питалъ той. — Не, не боли ма, ваше сиятелство, никакъ ма не боли; азъ така . . . . научилъ сѣмъ са . . . . — А азъ мислѣхъ . . . . — Ахъ, не, ами азъ така . . . . не. Разговорътъ са продължалъ, но нещастни Хаджи Ничо ставалъ червенъ като варенъ ракъ и потъ му чучуралъ отъ лицето; очите му биле широко отворени, блѣстѣле и не шавале; той са старалъ да слуша, и нищо не чулъ, устните му трѣщерале като отъ трѣска, сичките сили на неговиятъ бакалски умъ са сѣсрѣдоточевале на неговата злополучна рѣка, която сѣ продължала да трѣска колѣното му; съ една дума, въ тая минута Пахомовото название *патка съ потуре*, било на своето мѣсто.

Но тѣшко ти отъ Хаджи Нича, ако ти нѣмашъ пари; той иска да му бѣдешъ